

(7) За това, ще остави челоуѣкъ баща си и майка си и ще се прилѣпи при жена си, (8) и ще бѣждатъ двамата въ една плѣтъ; така щото не сѣ вече двѣ, но една плѣтъ. (9) И тѣй, онова което е Богъ сѣчателъ челоуѣкъ да не разлѣча. (10) И въ къщи пакъ ученицитѣ му почитахъ го за сѣщото. (11) И казва имъ: "Който си наусуне жена-та, и се ожени за друга, прѣлюбодѣйствува противъ нея. (12) И ако жена напусне мъжа си, и посегне за друго, прѣлюбодѣйствува."

(13) И доведохъ при него дѣца за да се прикосне до тѣхъ; а ученицитѣ запрѣщанахъ на тѣзи които ги водѣхъ. (14) Това като видѣ Исусъ възнегодува, и рече: Оставѣте дѣцата да дохождатъ при мене, и не ги въспирайте, защото сѣна таквици е царството Божие. (15) Истина ви казвамъ: "Който не приеме царството Божие като дѣте нѣма да влѣзе въ него. (16) И пригърна ги, и възлагаше ръцѣ на тѣхъ, и благославяше ги."

(17) И когато излѣзваше на пѣтътъ, притече се въкой си та колѣнничъ прѣдъ него, и го питаше: Учителю благий, що да сторѣхъ за да наслѣдвамъ животъ вѣченъ? (18) А Исусъ му рече: Що ми наричашъ благо? Никой не е благо тѣмко единъ Богъ. (19) Заповѣдитѣ знаешъ: "Не прѣлюбодѣйствувай; Не убивай; Не кради; Не свѣдѣтельствуй на лъжа; Не обидѣй; Почитай баща си и майка си." (20) А той отговори и рече му: Учителю, всичко това упавяхъ отъ младостта си. (21) А Исусъ като го погледна възлюби го, и рече му: Едно ти не достига: види, продай все що имашъ, и раздай го на сиромаситѣ, и ще имашъ съкровище на небото; и дигни кръстѣтъ, и ела та мя послѣдвай. (22) Но той се наскърби за тая дума, и отиде си нажаленъ, защото имаше имотъ много. (23) А Исусъ послѣднѣ около си и казваше на ученицитѣ си: Колко мажно ще влѣзжѣ въ царството Бо-

жие тѣзи които иматъ богатство! (24) А ученицитѣ му се смѣяхахъ за неговитѣ думи. И Исусъ пакъ отговори и рече имъ: Чада, колко е мажно да влѣзжѣ въ царството Божие тѣзи които иматъ надеждата си на богатството! (25) По лесно е камяла да мине прѣтъ иглени уши, а не богатъ да влѣзе въ царството Божие. (26) А тѣ се твърдѣ много удивяхахъ, и говорѣхъ помежду си: И кой може спасенъ да бѣде? (27) А Исусъ погледнѣ на тѣхъ и рече: У челоуѣцитѣ е невѣроятно, но не у Бога; защото у Бога всичко е възможно. (28) И плачѣа Петръ да му говори: Ето, ний оставихъмъ всичко и послѣдвахъ тебе. (29) А Исусъ отговори и рече: Истина ви казвамъ: Нѣма ни единъ който да е оставилъ къща, или братия, или сестри, или баща, или майка, или жена, или чада, или нивя, заради мене и за евангелието, (30) и да не рземе стократно сега на това врѣме къща и братия и сестри и майки и чада и нивя наедно съ гонения, и въ идущитѣ вѣкъ животъ вѣченъ. (31) Мнозина обаче първи ще бѣдатъ послѣдни, и послѣднитѣ първи.

(32) А когато бѣхъ въ пѣтътъ на възлѣзването си въ Иерусалимъ, Исусъ вървѣше прѣдъ тѣхъ; а тѣ се чудѣхъ, и като вървѣхъ подирѣ му бѣхъ на страхъ. И като прибра пакъ дванадесетѣтъ, началъ да имъ казва това което имаше да му се случи: (33) Ето, ний възлѣзвами въ Иерусалимъ, и Синъ Челоуѣчески ще бѣде прѣдѣденъ на първосвященникитѣ и на книжникитѣ; и ще го осѣждатъ на смъртъ, и ще го прѣдѣдатъ на азичникитѣ; (34) и ще му се поругаватъ, и ще го биждѣтъ, и ще го заплюждѣтъ, и ще го убиятъ; и въ третий день ще възкрѣсне.

(35) И идватъ при него Яковъ и Иоаннъ, синовѣтъ Зеведеви, и казватъ: Учителю, исками да ни сторѣшъ каквото ти попросимъ. (36) А той имъ рече: Що искате да ви сторѣхъ? (37) А тѣ му рекохъ: Дай ни да

д Бит. 2; 24. 1 Кор. 6; 16. Ефес. 5; 31. е Мат. 5; 32. 19; 9. Лука 16; 18. Рим. 7; 3. 1 Кор. 7; 10, 11. м Мат. 19; 13. Лука 18; 15. 1 Кор. 14; 20. 1 Пет. 2; 2. и Мат. 18; 3. Мат. 19; 16. Лука 18; 18. и Исх. 20; 13, и дрѣ. Рим. 13; 9. л Мат. 6; 19, 20. 19; 21. Лука 12; 33. 16; 9. м Мат. 19; 23. Лука 18; 24.

и Иовъ 31; 24. Псал. 52; 7. 62; 10. 1 Тим. 6; 17. о Иер. 32; 17. Мат. 19; 26. Лука 1; 37. и Мат. 19; 27. Лука 18; 28. 2 Лѣт. 25; 9. Лука 18; 30. Мат. 19; 30. Мат. 20; 17. Лука 18; 31. Гл. 8; 31. 9; 31. Лука 9; 22. 18; 31. ф Мат. 20; 20.